

Goede vrienden,

Wat een kerstbrief had moeten zijn, wordt bijna een vastenbrief, maar het is zeker een bedelbrief... Ja, we maken moeilijke tijden mee. Op 1 januari hadden we op de rekening van ons Onthaalhuis nog 2 € staan, en we hebben er 55.000 per jaar nodig... De financiële crisis op de wereldmarkt (o.a. veroorzaakt door 11 september 2001) wordt in de Derde Wereld scherper gevoeld dan in het Westen. We krijgen minder binnen dan wat we moeten uitgeven. We moeten dus snoeien in onze uitgaven. Maar hier betreffen die uitgaven levensnoodzakelijke behoeften: eten en medische verzorging voor mensen in nood en de lonen van het personeel dat iedere dag aan 't werk is in ons centrum. Andere uitgaven zoals nodige schilderwerken, vernieuwing van matrassen, herstellen van tafels, stoelen en kasten zijn al sinds een hele tijd naar de achtergrond geschoven. We zijn dan ook strenger bij de schifting van armen die in aanmerking komen voor ons centrum. Dat is hard, maar de rode cijfers zijn daar...

Hulporganismen krijgen het blijkbaar ook moeilijker om bij te springen. Zij geven voorrang aan vormings- en ontwikkelingsprojecten die tot structurele veranderingen zouden moeten leiden... Humanitaire noodhulp – het schema waar ons centrum in past – is dus geen prioriteit voor heel wat organismen. Zo zien we dat hier in Kananga langs alle kanten heel wat geld wordt gestoken in het organiseren van vormingssessies over de rechten van het kind (dat is nu in de mode!); het gaat dan vooral over de rechten van straatkinderen, gerechtskinderen, kindsoldaten, enz. Het personeel van ons centrum wordt ook telkens uitgenodigd om aan die sessies deel te nemen. Daar krijgen ze dan theoretische uiteenzettingen te horen over hoe ze met dat soort kinderen overweg moeten, niettegenstaande hun betere kennis dank zij jaren ervaring door veldwerk op dat vlak. Ons centrum is hier het enige dat daadwerkelijk gerechtskinderen en kindsoldaten opvangt, het enig dus dat praktische ervaring heeft op dat vlak.

Kindsoldaten, kleine soldaatjes met heel grote problemen. Er zijn er voor 't ogenblik negen in ons centrum, maar ze vragen aandacht voor negentig, omwille van hun gehechtheid aan drugs, slapen, koppigheid, stelen en ruzie maken. Ze hebben alles om ons het leven in ons centrum zo moeilijk mogelijk te maken. We hebben veel geduld nodig, maar zij ook. Want ze willen terug naar hun ouders in Kinshasa. De nationale demobilisatieprocedure ligt echter tegen de grond. Met de Uno hier in Kananga trachten we te redden wat er nog te redden is. Er staan er nog 30 op de lijst die we de komende maanden zullen opvangen. Ondertussen werken we samen met plaatselijke NGO's die hen leren brood en taarten bakken, en kaarsen en zeep maken.

Vorig jaar in juni en juli hebben we ook samengewerkt met het leger om een kwetsbare groep uit het militaire kamp voor te bereiden op hun terugkeer naar hun familie. Het personeel van ons centrum heeft toen hard gewerkt aan de psycho-sociale begeleiding van 200 slachtoffers van deze zinloze oorlog: soldaten op gevorderde leeftijd, oorlogsinvaliden en langdurige zieken, samen met weduwen en wezen. Tweehonderd erg aandoenlijke verhalen. Jonge soldaten die een arm of been kwijt zijn, weduwen en wezen die geen echtgenoot en vader meer hebben, anderen die doof geworden zijn in het oorlogsgeweld of al hun tanden kwijt zijn... zij keren diep gekwetst terug naar hun dorp.

Zelfs als we niet genoeg tijd hebben om regelmatig over ons werk te schrijven, zijn we toch erg dankbaar voor hen die ons niet in de steek laten. Eerst en vooral danken we hen die ons in stilte regelmatig steunen. We danken ook de Nederlandse organisatie *Miva* die ons vorig jaar samen met de Belgische *Memisa* een ambulance bezorgde. We

danken de *stad Halle* die ons hielp ons drinkwatersysteem op punt te stellen. En we waren erg aangemoedigd door de toekenning van de Kardinaal Cardijnprijs aan ons centrum; dat gaf ons de mogelijkheid de nodige medicijnen te kopen.

Voor mij persoonlijk is dit jaar een periode van even stilstaan bij het aantal jaren die voorbij zijn: in leeftijd ben ik de 50 gepasseerd, 30 jaar geleden deed ik mijn eerste stappen in Kongo, 25 jaar priester, 15 jaar bezig in de gevangenis van Kananga, en 10 jaar geleden werd met de opvang van vluchtelingen uit Katanga de basis gelegd van "*Mpoko-lo wa Muoyo*" (Bron van Leven), ons Onthaalhuis voor mensen in nood.

Dé grote vraag is de toekomst, die een geweldige uitdaging blijft. In september heb ik mijn andere activiteiten (vertaalwerk en uitgave van tijdschrift) uit handen gegeven, om meer vrij te zijn voor sociaal werk dat in deze maatschappij en kerk op een heel laag pitje staat.

Wat in de loop der jaren duidelijk wordt, is dat zonder Christus onze inzet uitloopt op een fiasco. Zonder sterke band met Hem zouden we er het hoofd bij verliezen, en onze moed en onze hoop en onze liefde. Louter technische sociale bijstand, zonder respect voor wat er leeft in het diepste van de mens, zonder liefdevol mee te werken aan nodige mentaliteitsverandering, loopt uit op niets. Er wordt vandaag misprijzend neergekeken op de vroegere generaties missionarissen die er om bekommerd waren "zieltjes te redden". Maar wat wij vandaag doen in een veranderde wereld, op een andere manier, onder andere bewoordingen, is essentieel niet zo verschillend; vandaag doen we aan psycho-sociale begeleiding (vroeger 'zielenheil'), werken we aan mentaliteitsverandering (vroeger 'bekeringswerk'), strijden we voor de rechten van de mens (vroeger 'zieltjes redden'), ...

Gewoonweg solidair zijn met mensen in nood, kan voor hen erg aanmoedigend zijn. Zoals onze voorbije onvergetelijke Kerstnacht. Met enkele Kongolese kandidaat-scheutisten hebben we ons toen 's avonds laten opsluiten in de grote slaapzaal van de gevangenis. Een zaal met 250 gevangenen – bandieten, moordenaars, verkrachters, maar ook heel wat onschuldigen – allemaal zittend of liggend op hun slaapmat. Van 8 u 's avonds tot 6 u 's morgens zijn we er bezig geweest, nat van het zweet in een zwoele hitte, in het licht van vele kaarsen overal op de grond verspreid. We hebben er gezongen en gebeden, in een heilige stilte naar oeroude bijbelverhalen geluisterd, muziek gemaakt en gedanst. Na een lange nachtmis, voor ieder een bekertje goed gesuikerde koffie met een droog broodje: de hemel op aarde! En dan geluisterd naar tientallen ontroerende getuigenissen van mensen die pijn en spijt hebben, en een beetje aandacht en begrip vragen, en dromen van een ander leven...

Tenslotte is ons werk hier veeleisend en vermoeiend, met weinig ontspanning. In de lente neem ik enkele maanden rust op onze geboortegrond.

Zij die ons Onthaalhuis willen steunen, kunnen dit doen met een storting op "S.O.S. Scheut", rekening 000-0901974-68, met vermelding: MWM 02 243 031. De vermelding van dit nummer (identiteit van ons project bij de Belgische staat) is onontbeerlijk om een fiscaal attest te bekomen voor giften vanaf 30 €. Wie geen fiscaal attest nodig heeft, kan storten op "Missiehuis van Scheut – Brussel", rekening 210-0390663-96, met vermelding: Ivo Vanvolsem, Kasayi.

Hartelijk dank!

Ivo

Email: ivovanvolsem@yahoo.fr

Telefoonnummer: 00243 81 603 65 15